

² *Авер'янов В.Б.* Адміністративна реформа в Україні – стан та очікування / В.Б. Авер'янов // Адміністративна реформа – історія, очікування та перспективи / упоряд. В.П. Тимошук. – К.: Факт, 2002. – С. 43.

³ *Петков С.В.* Реформування адміністративного права, як основа демократизації суспільства / С.В. Петков // Юридична наука. – 2011. – № 3. – С. 101.

⁴ *Пухтецька А.А.* Адміністративна процедура : питання кодифікації вітчизняного законодавства / А.А. Пухтецька // Часопис Київського університету права. – 2009. – № 3. – С. 97–103.

⁵ Податковий кодекс України: Закон № 2755-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2011. – № 13–14. – № 15–16. – № 17. – Ст. 112.

⁶ *Петков С.В.* Адміністративно-правове регулювання діяльності органів публічної влади в Україні / С.В. Петков // Юридичний журнал. – 2009. – № 3. – С. 98–03.

⁷ Про звернення громадян : Закон України від 02 жовтня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 996. – № 47. – Ст. 256.

⁸ Конституція України : за станом на 28 січня 2010 р. / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua

⁹ Повітряний кодекс України : Закон від 19.05.2011 № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2011. – № 48–49. – Ст. 536.

¹⁰ Кодекс України про адміністративні правопорушення : Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР). – 1984. – Дод. до № 51. – Ст. 1122.

¹¹ Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації / Верховна Рада України; Закон, Програма від 21.03.2017 № 1965-VIII // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2017. – № 16. – Ст. 199.

Резюме

Москаленко С.І. Систематизація адміністративно-правових норм у галузі цивільної авіації в Україні.

У статті аналізуються адміністративне та авіаційне законодавство. Розглядається питання реформування Кодексу України про Адміністративні правопорушення, та трансформування адміністративно-правових норм та Повітряного Кодексу України.

Ключові слова: цивільна авіація, Повітряний кодекс, адміністративні норми, адміністративно-правова реформа, відповідальність.

Резюме

Москаленко С.И. Систематизация административно-правовых норм в области гражданской авиации в Украине.

В статье анализируются административное и авиационное законодательство. Рассматривается вопрос реформирования Кодекса Украины об административных правонарушениях и преобразования административно-правовых норм и Воздушного кодекса Украины.

Ключевые слова: гражданская авиация, Воздушный кодекс, административные нормы, административно-правовая реформа, ответственность.

Summary

Moskalenko S. Systematization of administrative-legal norms in the field of civil aviation in Ukraine.

The article analyzes the administrative and aviation legislation. The issue of reforming the Code of Ukraine on Administrative Offenses, as well as the transformation of administrative-legal norms and the Air Code of Ukraine are considered.

Key words: civil aviation, air code, administrative norms, administrative and legal reform, responsibility.

УДК 351.77 (477)

О.О. ТЕРЗІ

Олена Олександрівна Терзі, кандидат юридичних наук, доцент Одеського національного медичного університету

СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Визначення поняття та кола суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я необхідне для зосередження уваги на відпрацюванні ефективних шляхів їх діяльності та у подальшому удосконалення відповідної системи адміністрування. Правовий статус суб'єктів управління у вказаній сфері закріплений у законодавчих та нормативних актах, програмних політичних документах. Однак ще недостатньо

дослідженими є управлінські аспекти цієї діяльності, пропозиції щодо взаємодії між органами управління на державному, регіональному та місцевому рівні. Більш ґрунтовного аналізу потребують наявні прорахунки, форми та напрями їх подолання. Актуалізується необхідність розроблення дієвих адміністративних заходів в умовах реформування медичної сфери.

Правовий статус суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я розглядають М. Білинська, Л. Бондарева, Я. Радиш, Г. Саробаєва, С. Стеценко, О. Стрельченко, О. Ситенко, Т. Смірнова, О. Шенкаренко та інші науковці. Однак вони розкривають лише окремі аспекти повноважень органів державної влади та місцевого самоврядування, відсутнім є визначення поняття «система суб'єктів у сфері управління здоров'ям», не достатньо розглянуто недоліки, що мають місце, та висловлені пропозиції щодо їх усунення.

Метою статті є розгляд функціонування системи суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я, наявних проблем та заходів удосконалення охорони здоров'я.

Суб'єктами управління у сфері охорони здоров'я є:

1) вищі органи державної влади, у тому числі законодавчої та виконавчої (Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України (далі – КМУ)), які здійснюють владні повноваження у цій сфері;

2) спеціальний центральний орган виконавчої влади (Міністерство охорони здоров'я України (далі – МОЗ);

3) інші центральні органи виконавчої влади у сфері охорони здоров'я, зокрема, Державна служба України з лікарських засобів та контролю за наркотиками;

4) центральні органи виконавчої влади, яким підпорядковано заклади охорони здоров'я (Міністерство оборони України, Міністерство внутрішніх справ України, Служба безпеки України, Міністерство інфраструктури України та ін.);

5) місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

Зауважимо, що суб'єктами управління у вказаній сфері, як і в інших сферах суспільних відносин, є також посадові особи та керівники державних і недержавних органів.

Вважаємо, що визначення сукупності вказаних суб'єктів у сфері охорони здоров'я саме як системи суб'єктів управління є найбільш оптимальним, що зумовлено таким:

– у сфері охорони здоров'я беруть участь і органи державної влади, і органи самоврядування, тому ми не можемо вказувати на систему суб'єктів державного управління;

– недоречним буде визначення цієї системи як системи суб'єктів адміністративного управління. Верховна Рада України, здійснюючи законодавче регулювання у сфері охорони здоров'я шляхом прийняття відповідних нормативно-правових актів, не є органом адміністрування.

Наведемо визначення поняття «система суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я» як *сукупність органів державної та недержавної влади, їх посадових осіб та керівників, які безпосередньо або опосередковано беруть участь в управлінському процесі забезпечення ефективності охорони здоров'я.*

Розглянемо місце та роль суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я.

Верховна Рада України. Парламент України безпосередньо не займається публічним адмініструванням сфери охорони здоров'я, а лише впливає на неї шляхом прийняття законів з питань функціонування цієї сфери, затверджує загальнодержавні програми щодо охорони здоров'я населення, формує відповідні проекти засад державної політики, розглядає концепції реформування системи охорони здоров'я, традиційно щорічно проводить парламентські слухання щодо стану охорони здоров'я в Україні¹.

Протягом останніх років профільний Комітет з питань охорони здоров'я Верховної Ради України провів парламентські слухання, присвячені питанням розробки та затвердження Військово-медичної доктрини України (20.03.2015 р.), реформування охорони здоров'я в Україні (16.12.2015 р.), реформування медичної освіти в Україні (22.03.2017 р.), метою яких було професійне та громадське обговорення суспільно важливих питань, висвітлення проблем та визначення пріоритетних заходів, що мають бути вжиті законодавчою та виконавчою владою України для їх вирішення. У Комітеті проведено п'ять тематичних слухань та 33 засідання у форматі «круглого столу», результатом яких було створення при Комітеті робочих груп з напрацювання законодавчих ініціатив, спрямованих на врегулювання проблемних питань у сфері охорони здоров'я та її реформування².

Президент України. Глава держави є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, прав і свобод людини і громадянина. До повноважень Президента України щодо загального керівництва державою належить і загальне керівництво у сфері охорони здоров'я, саме він несе особисту відповідальність за реалізацію державної політики, через систему органів державної виконавчої влади забезпечує виконання загальнодержавної політики та здійснює інші повноваження, передбачені Конституцією.

Зокрема, указами Президента України були затверджені Концепція розвитку охорони здоров'я населення України, яка визначила цілі і основні напрями у цій сфері суспільних відносин (7.12.2000 р. № 1313/2000)³, постанова «Про додаткові заходи щодо поліпшення медичної допомоги населенню

України» (від 08.08.2000 р. № 963/2000)⁴, схвалено «Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020», в якій визначається також мета державної політики у сфері охорони здоров'я – «кардинальне, системне реформування, спрямоване на створення системи, орієнтованої на пацієнта, здатної забезпечити медичне обслуговування для всіх громадян України на рівні розвинутих європейських держав» (12.01.2015 р. № 5/2015)⁵.

Кабінет Міністрів України. До основних завдань уряду, як вищого органу у системі органів виконавчої влади, належить завдання забезпечення охорони здоров'я. Відповідно до п. 2 ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 27 лютого 2014 р. № 794-VII уряд забезпечує проведення державної політики у сферах охорони здоров'я, санітарно-епідемічного благополуччя, охорони материнства та дитинства, освіти, фізичної культури і доступність для громадян послуг медичних, освітніх та фізкультурно-оздоровчих закладів⁶.

Кабінет Міністрів України спрямовує і координує діяльність центральних і місцевих органів державної влади щодо формування й реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я; щорічно звітує про реалізацію державної політики перед Верховною Радою України, організує розробку та здійснює забезпечення виконання загальнодержавних програм. Зокрема, КМУ схвалені такі важливі для розвитку медичної галузі програми та концепції, як: Концепція розвитку системи громадського здоров'я населення, яка її визначає як комплекс інструментів, процедур та заходів, що реалізуються державними та недержавними інституціями для зміцнення здоров'я населення, попередження захворювань, збільшення тривалості активного та працездатного віку і заохочення до здорового способу життя шляхом об'єднання зусиль усього суспільства⁷; Загальнодержавна програма «Здоров'я – 2020: український вимір», яка спрямована на збереження та зміцнення здоров'я населення, профілактику захворювань, зниження рівня захворюваності, інвалідності й смертності населення, підвищення якості та ефективності надання медичної допомоги, забезпечення соціальної справедливості і захисту прав громадян на охорону здоров'я⁸, Концепція реформи фінансування системи охорони здоров'я, метою якої є створення та запровадження нової моделі фінансування, вона передбачає чіткі та прозорі гарантії держави щодо обсягу безоплатної медичної допомоги, кращий фінансовий захист громадян у випадку хвороби, ефективний та справедливий розподіл публічних коштів і скорочення неформальних платежів, створення стимулів до поліпшення якості надання медичної допомоги населенню державними та комунальними закладами охорони здоров'я⁹.

Кабінет Міністрів України створює економічні, правові та організаційні механізми, що стимулюють ефективну діяльність у сфері охорони здоров'я; укладає міжурядові угоди та координує міжнародне співробітництво з питань охорони здоров'я, у межах своєї компетенції здійснює інші повноваження, покладені на органи виконавчої влади¹⁰.

Міністерство охорони здоров'я України. МОЗ України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, захисту населення від інфекційних хвороб, протидії ВІЛ-інфекції/СНІДу та іншим соціально небезпечним захворюванням, забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері епідеміологічного нагляду (спостереження), забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері створення, виробництва, контролю якості та реалізації лікарських засобів, медичних імунобіологічних препаратів і медичних виробів, у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів, протидії їх незаконному обігу, а також забезпечує формування державної політики у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення¹¹.

До основних управлінських функцій МОЗ України віднесено:

1) здійснення організаційного керівництва медичними службами, ліцензування господарської діяльності з медичної практики, моніторингу стану здоров'я населення, державного контролю діяльності психіатричних установ; організації медичної допомоги на первинному, вторинному та третинному рівні, організації надання медичної допомоги за спеціальностями, контролю та нагляду за додержанням законодавства про охорону здоров'я, зокрема про медико-соціальну експертизу тощо;

2) затвердження галузевих стандартів у сфері охорони здоров'я, критеріїв та стандартів державної акредитації закладів охорони здоров'я; єдиних кваліфікаційних вимог до осіб, які провадять певні види медичної та фармацевтичної діяльності, у тому числі господарську діяльність; норм харчування для дітей у дошкільних навчальних закладах, фізіологічних норм харчування для осіб, що постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи; норм радіаційної безпеки; нормативів навантаження лікуючих лікарів; інших порядків, правил, положень, інструкцій та ін.¹²

До основних завдань МОЗ України належить розробка пріоритетних напрямів діяльності національної служби охорони здоров'я, зокрема запропонована ним Національна стратегія реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015–2020 рр. є рамковим документом, що формує контекст, бачення, принципи, пріоритети, задачі та основні подальші кроки реформування української системи охорони здоров'я, формує підґрунтя для розробки політики та прийняття рішень, включаючи рішення щодо розміру фінансування та бюджетних ресурсів. Її метою є визначення ключових проблем

системи охорони здоров'я, потенційних напрямів і шляхів їх вирішення для формування нової державної політики у галузі, включаючи глибинні нормативні трансформації та впровадження нових фінансових механізмів, із метою забезпечення прав людини¹³.

Державна служба України з лікарських засобів та контролю за наркотиками (далі – Держлікслужба). Держлікслужба є центральним органом виконавчої влади у сфері охорони, її діяльність спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра охорони здоров'я, який реалізує державну політику у сферах контролю якості та безпеки лікарських засобів, у тому числі медичних імунобіологічних препаратів, медичної техніки і виробів медичного призначення та обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, протидії їх незаконному обігу¹⁴.

До основних завдань Держлікслужби віднесено: 1) реалізація державної політики у сферах контролю якості та безпеки лікарських засобів, медичних виробів та обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, протидії їх незаконному обігу, а також внесення Міністрові охорони здоров'я пропозицій щодо формування державної політики у зазначених сферах; 2) ліцензування господарської діяльності з виробництва лікарських засобів, імпорту лікарських засобів (крім активних фармацевтичних інгредієнтів), оптової та роздрібною торгівлі лікарськими засобами, обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів; 3) технічне регулювання у визначених сферах; 4) здійснення державного регулювання і контролю у сферах обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та протидії їх незаконному обігу.

Адміністративно-правове управління у сфері охорони здоров'я здійснюють місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

Місцева державна адміністрація. Вона має такі повноваження у сфері охорони здоров'я: реалізує відповідну державну політику та загальнодержавні програми; впроваджує заходи щодо збереження мережі таких закладів; розробляє прогнози їх розвитку; вживає заходів щодо запобігання інфекційним захворюванням, епідеміям, епізоотіям та їх ліквідації; організовує роботу медичних закладів щодо допомоги населенню, надає у межах повноважень встановлені пільги і допомогу, пов'язані з охороною материнства і дитинства, поліпшенням умов життя багатодітних сімей (ст. 22 Закону України «Про місцеві державні демонстрації»)¹⁵.

Для реалізації державної політики у вказаній сфері місцева адміністрація організовує відповідні структурні підрозділи управління (департаменти) охорони здоров'я. Їх характерними рисами, на думку З. Гладун, є: самостійність у здійсненні управління підлеглими об'єктами; чітко окреслена ієрархічна структура влади, розподіл праці працівників апарату на робочих місцях; затвердження правил і процедур, які визначають права, обов'язки і функції працівників апарату, а також правила й процедури, що стосуються самої роботи; відбір, прийняття на роботу і просування по службі осіб залежно від їх кваліфікаційних і особистих даних¹⁶.

Аналіз положення про управління (департамент) охорони здоров'я, свідчить про те, що їх діяльність на 90 % запрограмована не на охорону громадського здоров'я, а на організацію і забезпечення надання населенню медико-санітарної допомоги. Л. Бондарева підкреслює, що це і є основою службової діяльності таких закладів та із цього випливають їх основні завдання й функції¹⁷.

Органи місцевого самоврядування. Відповідно до ст. 32 Закону України «Про місцеве самоврядування» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать як власні (самоврядні) повноваження: управління закладами охорони здоров'я, оздоровчими закладами, які належать територіальним громадам або передані їм, молодіжними підлітковими закладами за місцем проживання, організація їх матеріально-технічного та фінансового забезпечення; організація медичного обслуговування та харчування у закладах освіти, культури, фізкультури і спорту, оздоровчих закладах, що належать територіальним громадам або передані їм; так і делеговані повноваження: забезпечення в межах наданих повноважень доступності й безоплатності медичного обслуговування на відповідній території, розвитку всіх видів медичного обслуговування, розвитку та удосконалення мережі лікувальних закладів усіх форм власності, забезпечення відповідно до законодавства пільгових категорій населення лікарськими засобами та виробами медичного призначення тощо¹⁸.

Водночас законодавством чітко не розмежується повноваження у сфері охорони здоров'я місцевої адміністрації та органів самоврядування, що призводить до можливості дублювання їх функцій, неналежного виконання повноважень і безвідповідальності керівників відповідних органів¹⁹.

Аналіз управлінських рішень органів місцевої адміністрації і органів місцевого самоврядування свідчить про недостатню їх взаємодію у вказаній сфері та недостатність залучення до охорони здоров'я громадських організацій.

Поряд із певними досягненнями у сфері управління охорони здоров'я в Україні, пов'язаними з її реформуванням, констатуються наявні проблеми, серед яких:

– необхідність удосконалення механізмів державного управління системою охорони здоров'я, у тому числі якістю медичних послуг, подолання існуючого до цього часу залишкового принципу фінансування галузі²⁰;

– коректування програм та концепцій (зокрема Концепції розвитку охорони здоров'я населення України) відповідно до виникнення нових потреб, загроз та можливостей в державі²¹;

– зміна сучасної моделі діяльності органів місцевої влади, що базується на одночасному управлінні і фінансуванні інфраструктури охорони здоров'я та не відповідає суспільним потребам і не забезпечує територіальні громади необхідними послугами²².

З метою подолання зазначених та інших прорахунків управління у сфері охорони здоров'я фахівці пропонують:

1) підвищити ефективність функціонування системи охорони здоров'я, якість медичного обслуговування, доступність ліків; запровадити соціальне медичне страхування, професійний менеджмент; моніторинг аналізу здоров'я; забезпечити доступність медичної допомоги²³;

2) покращити профілактичну складову охорони здоров'я; розвинути первинну ланку надання медичної допомоги; зміцнити ресурсний потенціал медичної галузі²⁴;

3) посилити взаємодію місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування із організації та здійснення спільних програм шляхом укладання договорів, створення спільних органів та організації²⁵.

Отже, в Україні склалася дієва система органів управління охороною здоров'я, яка включає в себе органи вищої державної влади, центральні органи виконавчої влади, спеціальний уповноважений орган, місцеву адміністрацію та органи місцевого самоврядування. Система суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я є сукупністю органів державної та недержавної влади, їх посадових осіб та керівників, які безпосередньо або опосередковано беруть участь в управлінському процесі забезпечення ефективності охорони здоров'я. Їх повноваження у вказаній сфері визначаються та здійснюються відповідно до законодавчих і підзаконних актів досить широко, однак здебільшого не достатньо конкретизовано. Окрім того, окремі програми та концепції у сфері охорони здоров'я потребують змін з урахуванням поточного соціально-економічного становища держави та реформування галузі. Нагальною проблемою вдосконалення системи управління охороною здоров'я є посилення ефективності адміністрування на місцевому рівні.

¹ Стрельченко О.Г. Суб'єкти публічного адміністрування сфери охорони здоров'я / О.Г. Стрельченко // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2011. – № 2 (2). – С. 11–20.

² Комітет з питань охорони здоров'я провів засідання «круглого столу» на тему: «Законодавчі ініціативи парламентського Комітету з питань охорони здоров'я з адаптації системи охорони здоров'я до європейських стандартів»: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://rada.gov.ua/fsview/145833.html>

³ Про Концепцію розвитку охорони здоров'я населення України: Указ Президента України від 7 грудня 2000 року № 1313/2000 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1313/2000>

⁴ Про додаткові заходи щодо поліпшення медичної допомоги населенню України: Указ Президента України від 8 серпня 2000 р. №963/2000 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/963/2000>

⁵ Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>

⁶ Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27 лютого 2014 р. № 794-VII : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/794-18>

⁷ Концепція розвитку системи громадського здоров'я: розпорядження Кабінету Міністрів України від 30 листопада 2016 р. № 1002-р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.kmu.gov.ua/ua/npras/249618799

⁸ Про схвалення Концепції Загальнодержавної програми «Здоров'я – 2020: український вимір»: розпорядження Кабінету Міністрів України від 31 жовтня 2011 р. № 1164-р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1164-2011-%D1%80>

⁹ Про схвалення Концепції реформи фінансування системи охорони здоров'я: розпорядження Кабінету Міністрів України від 30 листопада 2016 р. № 1013-р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1013-2016-%D1%80>

¹⁰ Шенкаренко О.В. Структурно-організаційні аспекти управління системою охорони здоров'я України / О.В. Шенкаренко // Державне будівництво. – 2008. – № 1 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2008_1_46

¹¹ Про затвердження Положення про Міністерство охорони здоров'я України: постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 267 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/267-2015-%D0%BF>

¹² Про затвердження Положення про Міністерство охорони здоров'я України: постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 267 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/267-2015-%D0%BF>

¹³ Національна стратегія реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015–2020 рр. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uoz.cn.ua/strategiya.pdf>

¹⁴ Про затвердження Положення про Державну службу з лікарських засобів та контролю за наркотиками: постанова Кабінету Міністрів України від 12 серпня 2015 р. № 647 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/647-2015-%D0%BF>

- ¹⁵ Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 9 квітня 1999 р. № 586-XIV : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/586-14>
- ¹⁶ Гладун З.В. Державна політика охорони здоров'я в Україні (адміністративно-правові проблеми формування і реалізації) : моногр. / З.В. Гладун. – Тернопіль: Економічна думка, 2005. – 460 с.
- ¹⁷ Бондарева Л.В. Забезпечення доступної і якісної медичної допомоги на базовому рівні: механізми державного регулювання: дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02 / Л.В. Бондарева ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Одес. регіон. ін.т держ. упр. – Одеса, 2014. – 263 с.
- ¹⁸ Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР XIV : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80/page>
- ¹⁹ Васюк Н. Розвиток повноважень державної влади у сфері охорони громадського порядку / Н. Васюк // Державне управління: удосконалення та розвиток. – 2010. – № 2. – С. 253–261.
- ²⁰ Надюк З. Механізми державного управління національною системою охорони здоров'я XIV / З. Надюк : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ur.edu.pl/pliki/Zeszyt14/40.pdf>
- ²¹ Гревцова Р.Ю. Деякі питання законодавчого забезпечення розвитку охорони здоров'я в Україні / Р.Ю. Гревцова // Часопис Академії адвокатури України. – № 19 (2'2013). – С. 1–12.
- ²² Солоненко І.М. Удосконалення діяльності місцевих органів влади у сфері охорони здоров'я / І.М. Солоненко, В.І. Ушакова // Сучасні медичні технології. – 2013. – № 2. – С. 117–120.
- ²³ Гладун З. Адміністративно-правове регулювання відносин у сфері охорони здоров'я за законодавством України / З. Гладун // Вісник Національної академії правових наук України. – 2014. – № 1 (76). – С. 103–111.
- ²⁴ Шенкаренко О.В. Вказана праця.
- ²⁵ Воробйов В.В. Адміністративно-правове регулювання сфери охорони здоров'я: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / В.В. Воробйов. – Запоріжжя, 2012. – 23 с.

Резюме

Терзі О.О. Система суб'єктів управління у сфері охорони здоров'я.

Досліджується правовий статус органів державної влади у сфері охорони здоров'я, у тому числі спеціального уповноваженого органу (МОЗ) та місцевих органів влади – місцевої адміністрації і органів місцевого самоврядування. Визначаються недоліки та прорахунки вказаної діяльності, серед яких – недостатня ефективність адміністрування надання медичних послуг та охорони здоров'я в умовах реформування медичної галузі. Пропонуються шляхи удосконалення системи охорони здоров'я, у тому числі підвищення рівня взаємодії суб'єктів охорони здоров'я, насамперед на місцевому рівні.

Ключові слова: органи державної влади, суб'єкти управління, повноваження, охорона здоров'я, медичні послуги, адміністрування, реформування.

Резюме

Терзі Е.А. Система субъектов управления в сфере здравоохранения.

Исследуется правовой статус органов государственной власти в сфере здравоохранения, в том числе специального уполномоченного органа (МЗ) и местных органов власти – местной администрации и органов местного самоуправления. Определяются недостатки и просчеты указанной деятельности, среди которых – недостаточная эффективность администрирования предоставления медицинских услуг и здравоохранения в условиях реформирования медицинской отрасли. Предлагаются пути совершенствования системы здравоохранения, в том числе повышение уровня взаимодействия субъектов здравоохранения, прежде всего на местном уровне.

Ключевые слова: органы государственной власти, субъекты управления, полномочия, здравоохранение, медицинские услуги, администрирование, реформирование.

Summary

Terzi O. The System of Health Management Subjects.

The legal status of public authorities in the field of healthcare, including the special authorized body (MOH) and local authorities – the local administration and local self-government bodies, is investigated. The deficiencies and miscalculations of the indicated activity are identified, among them the insufficient efficiency of administering the provision of medical services and health care in the context of the reform of the medical sector. The ways of improvement of the health care system are offered, including the increase of the level of interaction of the subjects of health protection, especially on the local level.

Key words: government bodies, subjects of management, authorities, health care, medical services, administration, reforming.